

Naar Ministeren har sagt, at han vilde kunne ordne den hele Sag ved en kongelig Anordning, saa er det min Overbeviisning, at han kan gjøre det, men han maa gaa accurat den modsatte Veie af den, Loven gaaer. Medens Loven kun giver Berettigelse for Sogneboerne ligeoverfor Sognekirken — Noget, som maaffee Ministeren ikke kan gjøre — saa kan Ministeren derimod ved at paalægge Præsterne at tillade, at de indrømme deres Brødre, de andre Præster, at optræde i Kirken i de og de Functioner, opnaae det Samme, og dertil er han bemyndiget. Denne Lov giver Sogneboerne en bestemt Ret uden derimod at give Præsterne hverken nogen Ret eller noget Paalæg, men dersom Ministeren sagde ligeoverfor denne Lov — det vil sige ved kongelig Anordning —: Ingen Sognepræst maa forrette denne Ret Tjeneste udenfor sin Sognekirke, saa var han fuldkommen berettiget dertil, og saa saaldt Loven bort, saa betød den ikke Noget, den havde vel paa den ene Side skaffet en Ret, men som ikke kunde bruges, efter som den anden medvirkende Marsag ikke var tilstede.

Jeg skal nu forklare, hvorfor jeg holder fast ved, at dette kun er en Lov paa det borgerlige Omraade. Sogneinddelingen her i Landet er ingen Menighedsinddeling; tidligere, før 1848 var den kommen til i den almindelige Betragtning at falde sammen med Menighedsinddelingen; thi hvor der ingen Religionsfrihed var, men en Statskirke, blev i det Hele enhver Sogneboer antaget at høre til en Kirke, denne Kirke optraadte de som Statskirke i dens Navn, og man var gaaet saa vidt, at man havde begrændset enhver Sogneboer derhen, at han kun kunde søge disse kirkelige Handlinger udførte ved een Kirke, hvilket tillige hængte sammen med den Betaling, der blev ydet Præsten; Præsterne levede for en stor Deel, eller idetmindste for en Deel, af den Betaling, der skulde ydes for disse Handlinger. Det var det Forhold, der bestod, men fra det Dieblis af, at Statskirken ophørte, om ikke i Virkeligheden, thi i Virkeligheden bestaaer den tildeels endnu, men i Navnet, efterat den forfatningsmæssigt ophørte og blev omdøbt til en Ting, som egentlig Ingen ret veed, hvad er, saa kom det til at træde klarere frem, at Sognet var Et og Menig-

heden et Andet. For Dieblisset er der i hvert Sogn en Menighed, maaffee omfatter den samtlige Medlemmer, maaffee ikke. Mange Medlemmer i flere Sogne, hørende til Folketirken, have søgt sig besværede ved at skulle søge deres kirkelige Trøst hos den Præst, der engang var udnævnt til Sognets Præst, som kongelig Embedsmand i Sognet, som Præst for den Menighed, der blev ved at holde sig der til Stedet, de androge paa at kunne søge deres kristelige Husværelse ved Mellemkomst af en Præst, der fyldestgjorde dem, og Sognebaandet, dette Baand af en aldeles verdslig Natur, der for en stor Deel angik Vønningsbestemmelser, blev løst; de bleve frigjorte fra, nødvendigheds at skulle søge disse kirkelige Handlinger udførte af en vis Præst. Umiddelbart var man endnu ikke kommen til, at de kunde faae disse samme kirkelige Handlinger udførte i deres Hjem, af hvilken Præst de vilde, og det er det, Lovforslaget gaaer ud paa. Udgaende fra den Forudsætning, at Kirken ikke er en Menighedskirke, men en Sognekirke, en Kirke til Brug for de Indvaanere af Sognet, der betale Tiende til Kirkens Vedligeholdelse, gaaer Loven et Skridt videre og siger: Forsaa vidt ingen Forstyrrelse finder Sted i den egentlige Menigheds Afbenyttelse af Sognets Kirke, skulle ogsaa de andre Sogneboere, der ikke mere regne sig til den i Sognet boende Menighed, kunne benytte denne Kirke, naar de kunne finde en dertil berettiget Præst. For Dieblisset have vi jo ikke her i Landet, hvad man godt kunde have, og hvad man ogsaa vil komme til at faae, andre Geistlige end Sognepræsterne. Naar denne Lov skulde komme ind paa det kirkelige Omraade, saa skulde den foruden at sige, at Sogneboerne kunne benytte Kirken, ogsaa sige at de Præster, der saaledes have Medlemmer af deres Menighed boende udenfor Menigheden, skulde være berettigede til at betjene dem, men derom siger Loven lykkeligvis ikke et eneste Ord; om Præsten skal kunne gjøre det eller ikke, beroer paa den Tilladelse, den Indrømmelse, som Regjeringen, som Kongen vil give ham til at raade over hans Tid udenfor Sognet, og dersom denne Tilladelse blev ham betagen, saa hjælper som sagt den Afkomst, som Sogneboerne have faaet ved Loven, til ingen Ting; saalænge den ikke bliver ham betagen —